

послани, нъ владѣяхъ помѣстїи Турцы подъ имянемъ „Аяни, Спахи, Субаши и Чарибашїи“. Гл. 279. Ала лядо, ала, Ала до вечера, Кога све-то лядо вечероватъ, Вечероватъ лядо, и легиноватъ, Търци и аяна, Млади еничара. В. 297. То имя Воевода съхранило ся е отдаваемое на турскїя управители, Мохамеданци и даже до послѣдняя врѣмена прѣди да ся явять подъ имянемъ „Аени, Паши, Каймаками“ и проч. управители.

Б.

Ба* (*bâ et be, t. 1. Particnle d'admiration ou d'étonnement. 2. Particnle négative*)—междометїе удивленїя и отрицанїя, употребительное въ противоположенїи: а) „Ба!“ отгвори единъ дяду Добрувъ съсъдъ, „той си има гости!“ Ж. 18. б) „Ба, лядо Добро не дѣй грѣши на Бога“. *ib.* 24. „Чи, чи, чи, каква е тжсъ работа, азъ самичакъ ли оставамъ да плащамъ...“—„Ба, ба, не мой мыслишь!“ Ж. 68.

Баба Вабица Вабичка Вабище—1) бабушка: Остало отъ дѣда и бабж. Л. Д. 1869 р. 161. Дѣдо Адамъ и баба Ева. *ib.* 1873 р. 167. „Баба дѣда заборавила!“ (Не е за вѣрж). Говорять на дѣтца та, кога-то тѣ казвать, че заборавили да ядять. Ч. 129. Дѣдо Божиль—Баба Божилица. З. 83. Горѣте, дѣтца, горѣте сърца, Ви ще станете беличек пепел, Азъ ваша майка на чървенъ вѣглен, За да ме гледа вашата баба, За да мя гледа и да ся радва. Д. 55, 22—26. Ср. подъ сл. предж. 2) старуха: Нашити старци и стары бабы си давать и срьдцето за него (*училище-то*). Л. Д. 1869 р. 154. Хайдунѣ-тѣ не пожалиха нити старци ни бабички. *ib.* 1876 р. 24. О мори стара бабо, убилъ ми те господъ! М. 308. На чешми-те моми задирае, На невѣсти-те стомни кърши, Стари баби напжтъ пресопка. *ib.* 601. Да си изповѣдат жени млади булки, Жени млади булки и стари бабички И стари бабички и дърти кошници. Д. 74, 8—10. Олеле, боже, до бога! Що ни е било пишано, Довец-о мома да земить, Ергени баби да земать. М. 301. Първи танецъ 'се моминя, Втори танецъ 'се невѣсти, Треки танецъ 'се бабища. М. 365. Пасла баба козици. М. 661. Нашите Гржкѣни свивать устните си, като бабички. З. 242. Това бабище мж зе като дарба, занесе мж на една каша. X. I, 193. Кой е младу и младици Сички да излагать на бялъ Дунавъ, Саму старци и бабици да устанать. Вв. 24. 3)—колдунья, вѣдьма: Баба-та вече видѣ, че не ще да ся за-